

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoCsp/76/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2318201368
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2318201368.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Silvia Hýbelová a členov: Mgr. Fedor Benka a Mgr. Katarína Arnouldová, v spore žalobkyne: P. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XXXX/XX, L., zastúpená: Centrum správnej pomoci Galanta, so sídlom Staničná 1702/10, Galanta, IČO: 51412802, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 13. októbra 2020, č.k. 35Csp/27/2018-279, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.
- II. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 7.416,51 Eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni finančné zadostučinenie vo výške 1.000,- Eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil použitím ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1, ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 53 ods. 1, § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 3, 5, § 4 ods. 6, 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 255 ods. 1 CSP a vecne tým, že mal v konaní preukázané, že medzi žalobkyňou a žalovaným boli uzavreté zmluvy o spotrebiteľskom úvere, teda spotrebiteľské zmluvy. Na jednej strane vystupuje fyzická osoba - spotrebiteľ, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti a na strane druhej právnická osoba - dodávateľ, ktorá pri uzatváraní zmluvy koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Po preskúmaní zmlúv o úvere z pohľadu či obsahujú náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, súd prvej inštancie zistil, že zmluvy neobsahujú údaj o termíne konečnej splatnosti úveru (náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) citovaného zákona). Konkrétny dátum splatnosti poslednej splátky nie je v zmluvách uvedený a jednoznačne ho nemožno určiť ani odkazom na dohodnuté termíny splatnosti jednotlivých splátok. Žalobkyňa mala podľa zmluvy zaplatiť 36 (prvé dve zmluvy) a 42 (druhé dve zmluvy) splátok, pričom začiatok splácania nebol v zmluvách jednoznačne určený, v dôsledku čoho nemožno zo zmlúv vyvodit' ani konečnú splatnosť úveru. Dátum poslednej splátky obsahovalo len Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktoré však nemožno považovať za zmluvu o úvere, keďže nebolo žalobkyňou podpísané a vyhotovené bolo až potom, ako žalobkyňa podpísala návrh na uzavretie zmluvy a zároveň žalovaný nepreukázal, že toto oznámenie bolo žalobkyni doručené. Vzhľadom na uvedené nedostatky súd prvej inštancie síce považoval zmluvy o spotrebiteľských úveroch za platne uzavreté, v dôsledku chýbajúcich náležitostí sú však poskytnuté úvery bezúročné a bez poplatkov, a teda žalobkyňa bola žalovanému povinná vrátiť len toľko peňažných prostriedkov, koľko jej od neho bolo

reálne poskytnutých. To, čo mu uhradila navyše predstavuje bezdôvodné obohatenie, ktoré je žalovaný povinný žalobkyni vydať. Z predložených listinných dôkazov mal súd prvej inštancie za preukázané, že prvý úver bol žalobkyni reálne poskytnutý vo výške 1 277,05 Eur, pričom žalobkyňa splatila sumu vo výške 3 105,84 Eur, t.j. poskytnutý úver preplatila o 1 828,79 Eur, druhý úver bol poskytnutý reálne vo výške 1 277,05 Eur, splatených bolo 3 045,38 Eur, čiže v tomto prípade bolo splatené o 1 768,33 Eur viac. Tretí úver bol žalobkyni poskytnutý taktiež vo výške 1 277,05 Eur, splatených bolo 3 996,24 Eur, teda viac o 2 719,19 Eur. V prípade posledného úveru bolo žalobkyni poskytnutých rovnako tak 1 277,05 Eur, splatených však bolo 2 377,25 Eur, čo je o 1 100,20 Eur viac. Uvedené mal súd prvej inštancie preukázané z listinných dôkazov predložených žalobkyňou, pričom vykonané úhrady súdu preukázala a podložila dokladmi o vyúčtovaní mzdy, z ktorých mal súd prvej inštancie preukázané vykonávanie zrážok z príjmu žalobkyne v prospech žalovaného. Súd prvej inštancie vychádzal z prehľadu splátok úverov vyhotovených a predložených žalobkyňou (čl. 8-11 spisu), nakoľko tieto žalobkyňa podložila aj dokladmi o vyúčtovaní mzdy. Čo sa týka prehľadu splátok úverov nachádzajúcich sa na čl. 34, čl. 36, ktoré boli taktiež predložené žalobkyňou, tak tieto boli vypracované žalovaným, pričom súd prvej inštancie nemal dôvod z nich vychádzať, nakoľko zo strany žalovaného neboli nijako podložené, pričom jednalo sa len o dva úvery zo štyroch. Žalovaný vo svojich vyjadreniach síce popieral dôvodnosť nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, avšak z jeho strany neboli súdu prvej inštancie predložené žiadne dôkazy, z ktorých by súd prvej inštancie mal preukázané, aké sumy boli žalobkyňou na poskytnuté úvery splatené. Nakoľko súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluvy uzatvorené medzi sporovými stranami neobsahovali zákonom predpísané náležitosti, úvery boli poskytnuté bezúročné a bez poplatkov, a teda žalobkyňa bola povinná vrátiť len to čo jej bolo poskytnuté. Z vyššie uvedeného prehľadu poskytnutých a splatených čiastok je zrejmé, že žalobkyňa poskytnuté finančné prostriedky preplatila o sumu 7 416,51 Eur. To znamená, že o túto sumu sa žalovaný bezdôvodne obohatil, a to na úkor žalobkyne - spotrebiteľa. Súd prvej inštancie mal zato, že žaloba v časti vydania bezdôvodného obohatenia je dôvodná, preto jej v tejto časti vyhovel. Základný predpoklad a splnenie hmotnoprávných podmienok pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyni v danom prípade splnený bol (úspech pri ochrane práva spotrebiteľa v dôsledku porušenia práv a povinností zo strany dodávateľa spočívajúci v potvrdení rozhodnutia súdu prvej inštancie o neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy potvrdené súdom druhej inštancie). Účelom a zmyslom citovaného ustanovenia je odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal z dôvodu, že spotrebiteľ sa rozhodol uplatniť ochranu proti porušeniu práv a povinností zo strany dodávateľa na súde a v tomto konaní bol úspešný. Nepostačuje však, že dodávateľ porušil svoje povinnosti. Z hypotézy citovanej právnej normy jednoznačne vyplýva, že spotrebiteľ musí byť pri uplatnení tohto práva úspešný. Iba za tohto predpokladu mu vznikne právo na priznanie finančného zadosťučinenia. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká konkrétna a presne definovaná ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde, bez toho, aby spotrebiteľ bol povinný preukazovať či a v akej výške ujma vznikla. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že právo na priznanie finančného zadosťučinenia žalobkyni v danom prípade vzniklo. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je teda porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej vyššie citovaným zákonom č. 250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi. Uvedená podmienka v danom prípade splnená bola, nakoľko žalovaný svojím konaním rozhodne nepostupoval v súlade s ochranou spotrebiteľa a jeho práv, ktoré práva v dôsledku vyššie uvedeného, boli porušené. Žalobkyňa sa domáhala voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 7 416,51 Eur, pričom žalobkyni boli celkom poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 5 108,20 Eur. Odplata za poskytnutie úverov po zohľadnení nezákonného strhnutia poplatku predstavovala až sumu 891,80 Eur; teda v tejto výške boli zároveň ohrozené majetkové práva žalobkyne, pretože bez zásahu súdu by žalovaný zasiahol do majetkových práv žalobkyne v rozsahu rovnajúcom sa odplate za úver. Žalovaný porušil svoje povinnosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch tým, že zmluvy ním pripravené neobsahovali zákonom stanovené náležitosti, a neboli uzatvorené v predpísanej forme. Žalobkyňa celkom isto už tým, že musela pristúpiť k súdnemu vymáhaniu svojej pohľadávky utrpela určité psychické napätie a stres, ktorú skutočnosť ani nie je potrebné iným spôsobom dokazovať. Obohatenie sa žalovaného muselo mať tiež nepriaznivý dopad na jej finančnú situáciu a obstarávanie jej potrieb. Po zhodnotení všetkých týchto okolností dospel súd prvej inštancie k záveru, že požadované finančné zadosťučinenie je primeraným. Priznaná suma plne zohľadňuje ujmu (morálnu a majetkovú) na strane žalobkyne a predstavuje dostatočnú sankciu pre žalovaného, ktorá by ho mala pri ďalšom poskytovaní úverov odradiť od porušovania príslušných noriem na ochranu spotrebiteľa. Žalovaný predložil k podpisu (štyri krát) návrh spotrebiteľskej zmluvy, ktorá neobsahovala všetky náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, v dôsledku čoho sa stala nezrozumiteľnou a neurčitou. V dôsledku použitia slovných spojení „úroky“ a „zmluvná odmena“ skresľuje informácie o skutočnej

výške odplaty za poskytnutie úveru a v časti zmluvných podmienok je napísaná i nečitateľným malým písmom. Na základe zmluvy, ktorá je v rozpore so zákonom (o tejto skutočnosti žalovaný vzhľadom na požiadavku odborného poskytovania služieb a rozhodovacej činnosti súdov musel vedieť) prijal od žalobkyne neoprávnený prospech v sume 7 416,51 Eur, vydanie ktorého si žalobkyňa musela uplatniť súdnou cestou a výška ktorého je vyššia než samotná výška poskytnutých úverov (5 108,2 Eur). Z konania žalovaného je zrejmé, že pri svojej podnikateľskej činnosti - poskytovaní spotrebiteľských úverov, nepostupoval v súlade so zákonom, používal praktiky, ktoré je možné kvalifikovať ako nekalé obchodné praktiky a zmluvné dojednania, ktoré majú povahu neplatných zmluvných podmienok a týmto postupom získal neoprávnený prospech v rozsahu 7 416,51 Eur a spôsobil žalobkyni nemajetkovú ujmu a nepriaznivé ekonomické dôsledky v tom, že výška neoprávneného prospechu požadovaného zo strany žalovaného mala negatívny dopad na jej ekonomickú situáciu a zabezpečovanie životných potrieb pre jej rodinu, ktorý sa ešte viac prehĺbil v prípade uskutočňovania zrážok zo strany zamestnávateľa, na základe žiadosti žalovaného, v očiach ktorého žalobkyňa vystupovala ako dlžník neplniaci si svoje povinnosti. Žalovaný pri svojej podnikateľskej činnosti nepostupoval v súlade so zákonom, používal praktiky, ktoré je možné kvalifikovať ako nekalé obchodné praktiky a rovnako tak používal aj zmluvné dojednania, ktoré majú povahu neplatných zmluvných podmienok a nie sú v súlade s právnymi predpismi slúžiacimi na ochranu spotrebiteľa. Tým, že žalovaný si vo vzťahu k žalobkyni uplatnil zrážky zo mzdy vo výške dvojnásobku mesačnej splátky, vyvolalo u žalobkyne taktiež aj stresové situácie a psychické vypätie, v dôsledku ktorého pretrvával u nej stav neistoty a obavy z možnosti, že zo strany žalovaného sa bude voči nej uplatňovať nárok na uhradenie už raz splatených peňažných prostriedkov a výška bezdôvodného obohatenia bude narastať. Vzhľadom na uvedené a vzhľadom na to, že súd prvej inštancie mal vznik nároku na finančné zadostučinenie za preukázané, pričom jeho požadovaný výšku mal za primeranú, rozhodol tak ako je uvedené vo výroku daného rozhodnutia a podanej žalobe vyhovel v plnom rozsahu i v časti finančného zadostučinenia. Požadovaný výšku 1 000,- Eur mal za dôvodnú a opodstatnenú, čo do výšky i základu, a to vzhľadom na vyššie vedené skutočnosti a závažnosť nezákonného konania zo strany žalovaného. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 C.s.p., podľa ktorého nárok na náhradu trov vznikol žalobkyni ako plne úspešnej strane sporu. Nakoľko však žalobkyni v konaní žiadne trovy nevznikli, žiadne si neuplatnila a žiadne jej nevyplývali ani zo súdneho spisu, súd prvej inštancie jej ich náhradu nepriznal.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v plnom rozsahu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie. Odvolanie odôvodnil s poukazom na § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) Civilného sporového poriadku. Tvrdil, že napádaný rozsudok je založený na nesprávnych skutkových záveroch o tom, čo tvorí tú - ktorú zmluvu o revolvingovom úvere, je založený na nesprávnom právnom závere o bezúročnosti toho - ktorého úveru a je založený na postupe súdu, ktorý predstavuje porušenie povinnosti súdu vyporiadať sa so všetkými argumentmi sporových strán, ktoré sa týkajú prejednávanej veci a dôvodov, na základe ktorých súd rozhodol. Z predložených dôkazov (zmluva o revolvingovom úvere, k nej patriace zmluvné dojednania a oznámenie veriteľa o schválení úveru) bolo v konaní preukázané, že každá zmluva o úvere je tvorená aj zmluvnými dojednaniami a tiež oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Závery súdu nezohľadňujú túto skutočnosť. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 13Co/111/2014 - 166, na rozsudok Krajského súdu v Nitre, č.k. 25Co/62/2019, na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 25Co/2/2019 (bod 23 a 26 odôvodnenia), rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15. Súd prvej inštancie si teda nesprávne ustálil, čo tvorí obsah zmluvy a v dôsledku takéhoto nesprávneho postupu dospel k nesprávnym skutkovým záverom. Z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca zo zákona. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Nitre, č.k. 25Co/62/2019 (bod 13). Náležitosť „konečná splatnosť úveru“ nepozná újinné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z.z. a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania újinného práva bola vylúčená zákonom z 12. októbra 2017 č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene (medziiným) ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1. mája 2018 slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a“ a konečnej splatnosti. V dôvodovej správe k predmetnému zákonu sa uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté so zreteľom na závery vyjadrené v rozsudku. Od uvedeného dňa sa teda legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstránia do budúca doterajšie možnosti rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktoré bolo -

podľa názoru najvyššieho súdu - možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jej eurokonformným výkladom. Záver súdu o bezúročnosti úveru a o vzniku obohatenia je nesprávnym, pretože nemá oporu v skutkovom stave preukázanom obsahom listín tvoriacich súdny spis a súčasne je nesprávnym aj po právnej stránke. V súvislosti s postupom konajúceho súdu, ktorého rozsudok je podľa obsahu len opakovaním skoršieho zrušeného rozhodnutia žalovaný tvrdí, že postupom súdu došlo k porušeniu práv žalovaného na spravodlivý súdny proces. Ako vyplýva z rozsudku, voči ktorému sa podáva toto odvolanie, súd sa zaoberal otázkou termínu konečnej splatnosti. No v žiadnej časti rozsudku nevysvetlil, ako sa vyporiadal s argumentmi žalovaného (ktoré žalovaný uviedol o.i. aj v odvolaní proti prvému, zrušenému, rozsudku) a v ktorých žalovaný uvádzal aj to, že termín konečnej splatnosti nemôže byť dôvod bezúročnosti, že uvedený údaj každá zo zmlúv obsahuje. Súd prvej inštancie sa s uvedenými argumentmi žalovaného nezaoberal. Poukázal na nález Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 736/16. Z uvedených dôvodov preto žalovaný tvrdí, že postup konajúceho súdu je v rozpore s jeho zákonnou povinnosťou riadne a dôsledne sa vyporiadať so všetkými argumentmi strán týkajúcimi sa prejednávanej veci. Argument žalovaného spĺňa takýto charakter, keďže sa týkal vecnej stránky žalovaného nároku a postupu / spôsobu jeho uplatnenia. Poukázal na § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a na rozhodnutie NS SR, sp.zn. 6 Cdo 389/2015. V čase vyhlásenia napádaného rozsudku neboli splnené uvedené podmienky, nakoľko žiadne právoplatné rozhodnutie o porušení ustanovení určených na ochranu spotrebiteľa neexistovalo a ani k dnešnému dňu neexistuje. Ako druhý dôvod odvolania proti výroku II. uviedli, že súd nesprávne spája nárok na finančné zadosťučinenie s bezúročnosťou úveru z dôvodu neuvedenia konečnej splatnosti. Tento záver súdu je formálnym a arbitrárnym, keďže v rozsudku sa neuvádza, aké konkrétne právo určené na ochranu spotrebiteľa bolo tým porušené. Z toho vyplýva, že ani sankcia bezúročnosti nemôže byť spájaná s akoukoľvek náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ale len s tou, ktorú určuje úijné právo. V tomto konaní nebolo dokázané ani to, že neuvedenie náležitosti konečná splatnosť spĺňa podmienku podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., a ak áno, potom pri rozhodovaní by súd musel už zohľadniť fakt, že zákon túto náležitosť nepozná a teda s jej neuvedením nemôže konštatovať porušenie zákona. Je preukázané (aj obsahom rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15) že spôsob výkladu vnútroštátneho práva a implementácia smernice 2008/48/ES nebola správna a teda zo samotného neprávneho stavu, resp. stavu, ktorý odporuje stavu, aký mal byť implementáciou smerníc EÚ dosiahnutý, nie je možné vyvodzovať záver o protiprávnosti. Pre rozhodovanie súdu je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozsudku. V prípade napádaného rozsudku súd prvej inštancie ani neurčil, aké právo žalobkyne ako spotrebiteľa určené na ochranu spotrebiteľa bolo porušené. Následne by súd musel posudzovať, či toto porušenie je takej intenzity, aby zakladalo finančné zadosťučinenie, pretože ak má vnútroštátny súd podľa záverov SD EÚ posudzovať, či nejaká náležitosť spôsobuje bezúročnosť úveru, potom by sa touto okolnosťou o to viac musel zaoberať aj vo vzťahu k nároku odvodzovaného od posúdenia tejto bezúročnosti. Súd ďalej uviedol, že žalovaný si mal vo vzťahu k žalobkyni uplatniť právo na dvojnásobné zrážky zo mzdy. Popierali tento záver, nemá oporu v žiadnom dôkaze. Žiadne tvrdenie žalobkyne nebolo v konaní preukázané (napríklad nejakým listom, sťažnosťou a pod.). Žalobkyňa svoje tvrdenia vôbec nepreukázala a súd postupoval tak, ako by to ani nebolo potrebné. Pre porovnanie je možné poukázať na to, že žalobkyňou požadovaná suma napríklad dosahuje sumu bolestného v prípade niektorých stredne ťažkých úrazov či poškodení zdravia (porov. príloha k zákonu č. 437/2004 Z.z., ak zohľadnia hodnotu jedného bodu v roku 2018 v sume 18,24 Eur). Žalobná požiadavka je z tohto pohľadu zjavne neprimeraná, čo je možné usudzovať aj bez toho, aby bolo potrebné či účelné vymenúvať prípady poškodenia zdravia zodpovedajúcich 54 bodom, v prípadoch ktorých bolo možné priznať náhradu cca. 1000 Eur. Alebo ide o sumu, ktorá by sa podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a súdnej praxe priznávala za približne 50 dní väzobného stíhania, ak toto bolo neskôr zrušené pre jeho nezákonnosť (§ 17 ods. 4 uvedeného zákona). Týmto prímerom poukazoval na to, že požiadavka žalobkyne, ak by bolo oprávnená, je zjavne neprimeranou. Pre rozhodnutie o priznaní finančného zadosťučinenia neboli splnené zákonné podmienky a ani neboli dokázané také skutočnosti, ktoré by odôvodnili základ tohto nároku, a jeho výšku. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v celom rozsahu a tiež náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Alternatívne žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napádanej časti zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na nové konanie.

3. Odvolací súd podľa § 34 CSP (Civilný sporový poriadok zákon č. 160/2015 Z. z.) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných

rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

4. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 35Csp/27/2018 bolo vydanie bezdôvodného obohatenia.

5. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 7.416,51 Eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni finančné zadostučinenie vo výške 1.000,- Eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

6. Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

7. K odvolaciemu argumentu žalovaného, že každá zmluva o úvere je tvorená aj oznámením veriteľa o schválení úveru a že deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, je na mieste uviesť, že platnosť zmluvy nastáva od okamihu, kedy ju zmluvné strany v súlade s právnym poriadkom uzavreli. V prípade, že nie je dohodnuté v zmluve inak, zmluva nadobúda účinnosť okamihom jej uzavretia, pričom účinnosť zmluvy umožňuje domáhať sa práv a povinností vyplývajúcich zo zmluvy. V tejto súvislosti je nevyhnutné uviesť, že oznámenie veriteľa o schválení úveru nemožno považovať za súčasť zmluvy o úvere, nakoľko dodávateľ vyhotovil uvedený dokument až po vzniku zmluvy, pričom dodávateľ nepreukázal doručenie uvedeného dokumentu spotrebiteľovi a spotrebiteľ uvedený dokument nepodpísal.

8. K odvolacej námietke žalovaného, že náležitosť konečná splatnosť úveru nepozná ani úijné právo a ani vnútroštátne právo, je na mieste sa vyjadriť, že zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení ku dňu uzatvárania zmluvy medzi žalobkyňou a žalovaným obsahuje jasne a určito definované povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zároveň vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere mala písomnú formu, a preto, ak majú byť akékoľvek náležitosti zmluvy (označované tiež ako povinné, obligatórne) obsiahnuté vo viacerých listinách, tak povinná písomná forma sa týka každej tejto listiny (tu pozri aj rozhodnutie Súdneho dvora C-42/15, v zmysle ktorého Smernica nevyžaduje, aby boli zmluvy o úvere vyhotovené ako jeden dokument. Pokiaľ však takáto zmluva odkazuje na iný dokument, pričom spresňuje, že tento posledný uvedený dokument je jej neoddeliteľnou súčasťou, potom musí byť tento dokument rovnako ako samotná zmluva vyhotovený písomne, alebo na inom trvalom nosiči a musí sa skutočne odovzdať spotrebiteľovi pred uzatvorením zmluvy, aby sa mohol oboznámiť so všetkými svojimi právami a povinnosťami). Postup žalovaného v kontraktačnom procese v tejto veci je preto v príkrom rozpore s takouto požiadavkou, najmä ak spotrebiteľ - dlžník podpisuje žiadosť o úver, zástupca veriteľa vyplňa ním požadované parametre úveru, potom dochádza ku schváleniu úveru, a teda aj k podpisu zmluvy zo strany veriteľa, pričom je zrejmé, že od počiatku spotrebiteľ - dlžník nemal a ani nemohol mať k dispozícii všetky tie údaje, ktoré ako spotrebiteľovi majú byť poskytnuté pred uzatvorením zmluvy o úvere, a ktoré zároveň majú byť uvedené ako povinná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ údaj o konečnej splatnosti úveru je povinnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a teda spotrebiteľovi v čase ním uskutočneného podpisu listiny, ktoré je možné považovať za podpísanie návrhu na uzatvorenie zmluvy (oferta) nie je známy termín konečnej splatnosti úveru, preto v rámci kontraktačného procesu je potom potrebné, aby po doplnení návrhu žalovaným (o skutočnosti - práva a povinnosti uvedené v písomnom oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi) ako veriteľom tento nový návrh veriteľa ešte raz podpísal (prijal) spotrebiteľ - dlžník, nakoľko inak nebol pôvodný návrh spotrebiteľa prijatý v rozsahu (z pohľadu obsahu), a v akom bol spotrebiteľom - dlžníkom predložený. Je nepochybné, že oznámenia veriteľa o schválení úveru v čase podpisovania návrhov na uzatvorenie zmlúv žalobkyňou

ešte neexistovali a tak nemohli byť ani ich súčasťou a ani bez ďalšieho (nevyhnutného právneho úkonu) súčasťou uzatvorených zmlúv o úvere č. 8500031186 zo dňa 10.9.2013 (č.l. 32), č. 8500031187 zo dňa 10.9.2013 (č.l. 37), č. 8500084168 zo dňa 13.10.2014 (č.l. 98), č. 8500084171 zo dňa 13.10.2014 (č.l. 100). Absencia obligatórnej náležitosti konečná splatnosť úveru v zmluvách o úvere spôsobilá, že poskytnuté úvery sú bezúročné a bez poplatkov.

9. K odvolacej námietke žalovaného, že v čase vyhlásenia napádaného rozsudku neboli splnené uvedené podmienky, nakoľko žiadne právoplatné rozhodnutie o porušení ustanovení určených na ochranu spotrebiteľa neexistovalo a ani k dnešnému dňu neexistuje, a že neboli dokázané také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali základ a výšku tohto nároku, je na mieste sa vyjadriť, že cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi zo strany spotrebiteľa na súde. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje ak k takémuto porušeniu práva alebo povinností dôjde. (viď napr. rozsudok NS SR sp. zn. 6 Cdo 127/2017 zo dňa 30.1.2019). Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy aj o existencii nejakej ujmy. Ako bolo uvedené už vyššie, je totiž bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla alebo nie. Tvrdenie vzniknutej ujmy žalobkyňou však môže mať vplyv na posúdenie výšky priznaného zadosťučinenia súdom. Výška musí byť primeraná okolnostiam konkrétneho prípadu. Žalovaný sa bezdôvodne obohatil celkovo o sumu 7.416,51 eur. V posudzovanej veci súd prvej inštancie vychádzajúc z okolností konkrétneho prípadu priznal žalobkyni finančné zadosťučinenie v celej uplatnenej výške 1.000 eur a odvolací súd považoval rovnako túto sumu za primeranú, keďže neprekračuje ani 1/7 bezdôvodného obohatenia. Účelom zadosťučinenia je vyjadriť určité odsúdenie protiprávneho konania dodávateľa a odradiť ho od opakovania podobných porušení právnych predpisov. Dôvodom primeraného finančného zadosťučinenia, ktorého sa žalobkyňa v tomto konaní domáhala bolo porušenie povinností žalovaného zo zmluvného vzťahu založeného medzi nimi. Je logické a spravodlivé, aby priznané finančné zadosťučinenie zohľadnilo okrem psychickej ujmy, aj výšku reálnej finančnej ujmy vzniknutej žalobkyni v súvislosti s tým, že žalovaný si nárokoval zaplatenie súm, na ktoré pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úverov nemal nárok.

10. K odvolaciemu argumentu žalovaného, že postup konajúceho súdu je v rozpore s jeho zákonnou povinnosťou riadne a dôsledne sa vyporiadať so všetkými argumentmi strán týkajúcimi sa prejednávanej veci, je potrebné sa vyjadriť, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, vykonané dôkazy správne vyhodnotil a dospel aj k správny právny záverom, ktoré aj presvedčivo odôvodnil. V tejto súvislosti odvolací súd v podrobnostiach poukazuje na argumentáciu poskytnutú k ostatným odvolacím námietkam.

11. Z dôvodu, že odvolacie dôvody odvolateľa neboli opodstatnené a neboli zistené ani žiadne nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré by mal odvolací súd prihliadnuť z tzv. úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu vecnej správnosti potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

12. Vzhľadom na to, že žalobkyňa bola úspešná v odvolacom konaní, podľa § 396 ods. 1 a § 262 v spojení s § 255 ods. 1 CSP jej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd preto rozhodol tak, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

13. Senát krajského súdu uvedený rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).